

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupený Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem Kopečná 11, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2011, č. j. JMK 29408/2011, sp. zn. S-JMK 29408/2011/OD/St, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2012, č. j. 57 A 125/2011-29,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2012, č. j. 57 A 125/2011-29, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 11. 1. 2011, č. j. ODSČ-36836/PZ-10-Kuc, byl žalobce uznán vinným tím, že dne 9. 8. 2010 v 8:50 hodin v Brně na ulici Zelný trh 9 stál s osobním motorovým vozidlem Seat Toledo, RZ X, čtyřmi koly na chodníku, čímž porušil § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a spáchal tak přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Za popsané jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce napadl citovaného rozhodnutí odvoláním, o němž rozhodl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím tak, že podané odvolání zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Brně; ten rozsudkem ze dne 25. 1. 2012, č. j. 57 A 125/2011-29, žalobu zamítl. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 48/2012 a konstatoval, že místo, kde žalobce se svým vozidlem v době spáchání přestupku parkoval, je chodníkem, a že správní orgány v tomto směru v řízení náležitě zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

[4] Nejprve poukázal na pochybení obsažené v protokolu o ústním jednání sepsaném krajským soudem; stěžovatel při ústním jednání odkazoval na § 6 odst. 3 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., nikoliv na totéž ustanovení vyhlášky č. 3/1997 Sb. Dále doplnil, že při jednání do spisu založil listinu obsahující text zákona o přestupcích, z níž vyplývá, že prvý odstavec § 22 zákona obsahuje pouze písm. a) a b); nikoliv písm. l). Citované ustanovení přestupkového zákona tedy obsahuje pouze dva odstavce, nikoliv i odstavec devátý, jak krajský soud mylně uvedl v rozhodnutí.

[5] Podle výkladu zaujatého krajským soudem by každá osoba řídící motorové vozidlo musela okamžitě po příjezdu do kterékoli obce navštívit katastrální úřad a úřad místních komunikací, vyžádat si výpis katastrální mapy a pasport místních komunikací, aby vůbec po dané obci mohla jezdit.

[6] Od příslušníků městské policie bylo stěžovateli sděleno, že není jednoznačné, zda je uvedený prostor, na kterém parkoval, chodníkem, a proto na něm parkující vozidla nejsou pokutována. V posuzovaném případě vznikl problém s největší pravděpodobností tím, že pracovníci Divadla Husa na provázku nemají kde parkovat. Na předmětný prostor umístili pískovcové válce, které mají zabránit parkování jiných osob, ovšem pro svoji potřebu tyto překážky odsunují; popsané skutečnosti doložil stěžovatel v řízení před krajským soudem fotodokumentací.

[7] Jak ve správním řízení, tak v řízení před krajským soudem stěžovatel konzistentně uváděl, že se necítí být vinen spácháním přestupku. Dne 9. 8. 2010 parkoval jako obvykle před domem, ve kterém bydlí. Na daném místě stěžovatel opakovaně parkuje mj. i z důvodu, že může mít vozidlo stále na očích. Tento prostor není žádným způsobem označen výstražným nebo zákazovým dopravním značením. Městští strážníci ostatně ani do 9. 8. 2010 při svých dennodenních kontrolách nikdy parkování na předmětném místě nespojovali se spácháním přestupku, byť je v dané lokalitě výskyt kontrolujících strážníků v podstatě permanentní. Do předmětného dne tedy stěžovatel před svým domem parkoval v dobré víře, neboť neměl nejmenšího tušení, že stojí na chodníku; ani strážníkům městské policie tato okolnost nebyla známa.

[8] Z popsaného důvodu považuje stěžovatel závěr žalovaného, že šlo v dané věci o zavinění z nedbalosti, za absurdní. Pokud ani strážníci městské policie nebo správní orgán prvního stupně nevěděli, že se jedná o chodník, nemohla tato skutečnost být známa ani stěžovateli. Charakter předmětné komunikace byl vyjasněn až po zahájení přestupkového řízení na základě dotazu na Brněnské komunikace, a. s. Je tak zcela cynické shledávat nedbalostní zavinění u stěžovatele, který dodržel veškeré dopravní značení a zdravý rozum.

[9] Stěžovatel nesouhlasí s postupem žalovaného a krajského soudu, kteří nechápou právní význam slova prevence. Preventivní působení má směřovat k vytváření předpokladů, aby k přestupkům nedocházelo. Z principů právního státu plyne, že stát má svým občanům ukládat jen takové povinnosti, které po nich lze spravedlivě požadovat. Žalovaný i krajský soud chápou státní správu moderním tržním způsobem, který velí finančně doplňovat rozpočet města až v extrémním smyslu; to se však neslučuje s předpoklady právního státu. Existují-li důvodné pochybnosti o charakteru pozemní komunikace, je věcí státní správy nebo místní samosprávy, aby tyto pochybnosti rozptýlila. Odstranit pochybnosti však nelze uložením sankce a stanovením povinnosti studovat katastrální mapy. Takové povinnosti nesouvisí se základním právním povědomím, resp. s uděleným řidičským oprávněním, nýbrž jsou předmětem právního vzdělání.

[10] Chodník v posuzovaném případě nebyl jakkoliv stavebně oddělen od místní komunikace a nebyl ani vystavěn z jiného typu dlažby. Předmětné místo bylo vyhotoveno spíše z jiné esteticko-ornamentální úpravy dlažby.

[11] Stěžovatel uzavřel, že v průběhu předcházejícího správního i soudního řízení byly porušeny základní principy přestupkového řízení, neboť jeho výsledkem nebylo vydání přesvědčivého a spravedlivého rozhodnutí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ze všech okolností předmětného řízení vyplynulo, že stěžovatel nemohl přestupek spáchat ani z nedbalosti, neboť chybí jeho zavinění, a to i v nedbalostní formě.

[12] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[13] Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo podáno.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)].

[15] Kasační stížnost je důvodná.

III. A) Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu

[16] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů [důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Podle ustálené judikatury zdejšího soudu je rozhodnutí krajského nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné tehdy „[n]*ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené*“, a to zejména tehdy „*jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů bude dána rovněž tehdy, „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek*“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS).

[17] Obdobně Ústavní soud zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování; „*z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí*“ [nález sp. zn. III. ÚS 103/99 ze dne 3. 2. 2000 (N 17/17 SbNU 121), nález sp. zn. I. ÚS 60/01 ze dne 28. 8. 2001 (N 127/23 SbNU 227); všechny citované nálezy Ústavního soudu dostupné na http://nalus.usoud.cz]. Povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu „*nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno. Na druhou stranu, jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud vypořádal*“ [nález sp. zn. I. ÚS 1534/08 ze dne 17. 12. 2008 (N 225/51 SbNU 807)]. Z odůvodnění soudního rozhodnutí tedy „*musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. V případě, kdy jsou právní závěry soudu v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními anebo z nich v žádné možné interpretaci soudního rozhodnutí nevyplývají, nutno takovéto rozhodnutí považovat za stojící v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny, jakož i s čl. 1 Ústavy*“ [nález sp. zn. III. ÚS 94/97 ze dne 26. 6. 1997 (N 85/8 SbNU 287)].

[18] Stěžejní námitkou obsaženou v podané dvoustránkové žalobě bylo tvrzení stěžovatele, že se necítí být vinen spácháním přestupku. Popsal skutkové okolnosti projednávaného případu a dodal, že z nich jednoznačně vyplývá, že do 9. 8. 2010 jednal v dobré víře, neboť neměl nejmenšího tušení, že by se svým motorovým vozidlem stál na chodníku. Nemohlo se tak podle jeho názoru jednat ani o zavinění z nedbalosti. Závěr správních orgánů ohledně zavinění je tedy podle žalobce naprosto absurdní, neboť o skutečnosti, že prostor, kde stěžovatel v inkriminovanou dobu parkoval, je chodníkem, nevěděli ani strážníci městské policie ani samotný správní orgán prvního stupně. Ve druhé

žalobní námitce stěžovatel brojil proti druhu uložené sankce, neboť zdůrazňoval, že žalovaný chápe nesprávně význam slova prevence a že státní správu nelze chápat moderním tržním způsobem, který velí finančně doplňovat rozpočet města až v extrémním slova smyslu. Existují-li důvodné pochybnosti o charakteru pozemní komunikace, je věcí státní správy (nebo místní samosprávy), aby pochybnosti odstranila, ne však tím způsobem, že stěžovateli uloží pokutu.

[19] Z popsaného stručného shrnutí žaloby je zjevné, že se krajský soud ve svém rozhodnutí měl zabývat výše popsanými žalobními námitkami. Tedy zaprvé tím, zda závěr správních orgánů o míře zavinění přičitatelné stěžovateli, byl v souladu se zákonem či nikoliv. Zadruhé, zda zvolený způsob potrestání nevykročil ze zákonem stanovených mezí.

[20] Krajský soud nicméně v napadeném rozsudku na stranách 1 – 4 rekapituloval podání účastníků řízení, na stranách 4 – 7 doplnil relevantní skutečnosti zjištěné ze správního spisu. V části nazvané skutkové a právní zhodnocení věci (strany 7 – 10 rozsudku) krajský soud uvedl, že mezi žalobcem a správními orgány je veden spor ohledně toho, zda místo, na němž žalobce dne 8. 9. 2010 parkoval, je chodníkem či nikoliv. Pro tyto účely krajský soud na stranách 7 – 9 svého rozhodnutí obsáhle ocitoval pasáže z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, v němž se Nejvyšší správní soud věnoval definici pojmu chodník a zejména otázce, kdo nese důkazní břemeno v řízení o spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona při prokázání, že prostranství, na němž vozidlo parkovalo, bylo chodníkem podle § 53 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Na straně 9 napadeného rozsudku krajský soud dospěl k závěru, že místo, kde stěžovatel se svým vozidlem dne 9. 8. 2010 parkoval, bylo chodníkem, a že v tomto směru správní orgány zjistily skutkový stav věci dostatečně. Z popsaných důvodů krajský soud konstatoval, že se stěžovatel vytýkaného jednání podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona dopustil, proto žalobu zamítl.

[21] Je patrné, že se krajský soud ve svém rozhodnutí obsáhle zabýval interpretací pojmu chodník a hodnocením, zda v posuzovaném případně bylo vozidlo odstaveno na prostoru, který je chodníkem podle § 53 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Tento závěr, který vzešel z výsledku předmětného správního řízení, však stěžovatel v podané žalobě nezpochybňoval; pouze tvrdil, že na počátku řízení ani správní orgány nebyly jednoznačně přesvědčeny, že se o chodník jedná, a proto ani stěžovatel o této skutečnosti nemohl dříve vědět (a nemohlo tedy u něj existovat zavinění ani ve formě nevědomé nedbalosti), a že v důsledku těchto konkrétních okolností případu neměla být stěžovateli uložena pokuta. Krajský soud se však popsaným žalobním námitkám týkajícím se zavinění a uložení pokuty v napadeném rozsudku nevěnoval ani v nejmenším. Jeho náhled na tyto otázky nelze dovodit z rozsudku krajského soudu ani implicitně.

[22] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu nemůže obstát ve světle výše uvedených požadavků na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí. Z argumentace krajského soudu nelze vůbec zjistit, proč považoval argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobě za lichou, mylnou nebo vyvrácenou; soud se totiž k žalobním námitkám týkajícím se nesprávného posouzení otázky zavinění a uloženého druhu sankce vůbec nevyjádřil. V novém řízení bude tedy na krajském soudu,

aby se podrobně zabýval otázkou zavinění stěžovatele při spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona a mj. aby popsal, zda a jaký vliv mohou mít na hodnocení stupně zavinění stěžovatele v dané věci jeho tvrzení, že na předmětném místě parkoval dlouhodobě, aniž by byl kdykoliv předtím za toto jednání správními orgány potrestán, případně to, že strážníci městské policie neshledávali dříve v takovém jednání stěžovatele důvod pro zahájení přestupkového řízení nebo že ani na počátku správního řízení nebylo jednoznačné, zda se jedná o chodník či nikoliv, a proto bylo ve správním řízení vyžádáno stanovisko Brněnských komunikací, a. s. Dále se bude krajský soud podrobně věnovat argumentaci stěžovatele obsažené na straně 2 žaloby, že okolnosti projednávaného případu neumožňovaly přistoupit k uložení pokuty a že orgány státní správy mají působit primárně preventivně.

[23] Jelikož se krajský soud relevantně a dostatečně nevyjádřil k žalobním námitkám týkajícím se zavinění stěžovatele a nerozptýlil argumentaci stěžovatele, že v projednávaném případě nebylo na místě uložit pokutu, neshledává zdejší soud oddělitelnou část napadeného rozsudku, kterou by se mohl nyní v řízení o kasační stížnosti meritorně zabývat (srov. usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). To je dáno zejména tím, že žalobní námitky jsou v podstatě shodné s námitkami obsaženými v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud nemůže sám jako první hodnotit jejich důvodnost, pokud to před ním neprovedl krajský soud (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007-107, a nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Teprve poté, kdy krajský soud přezkoumatelným způsobem odůvodní své rozhodnutí ve vztahu ke všem žalobním námitkám, bude moci Nejvyšší správní soud přikročit k přezkumu věci samé.

[24] Nejvyšší správní soud rovněž z úřední povinnosti přihlédl k tomu, že na ústním jednání konaném dne 18. 1. 2012 vznesl stěžovatel námitku, že ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, podle něhož žalovaný v projednávané věci postupoval, v přestupkovém zákoně vůbec neexistuje. Předestřenou argumentaci stěžovatel následně rozhojnil i v přípise ze dne 20. 1. 2012, v němž mj. upozornil krajský soud, že § 22 zákona o přestupcích obsahuje pouze odstavec 1 a 2, nikoliv odstavec 9. Krajský soud se k vznesené námitce stěžovatele v napadeném rozsudku žádným způsobem nevyjádřil. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. bod [16] shora) je přitom krajský soud povinen vypořádat se v rozhodnutí o žalobě se všemi žalobními námitkami. Rozhodne-li o věci, přičemž se opomene zabývat byť i marginální námitkou, kterou by mohl spolehlivě posoudit sám kasační soud podle obsahu spisu, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než jeho rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007-111). Tyto principy a východiska vyplývají z výše citovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 a Nejvyšší správní soud je povinen je respektovat.

[25] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že se krajský soud dopustil porušení procesních práv stěžovatele tím, že námitku zpochybňující rozhodné znění § 22 zákona o přestupcích vznesenou při ústním jednání dne 18. 1. 2012 opomněl v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotit. Tím zatížil své rozhodnutí vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Také

z tohoto důvodu tedy Nejvyšší správní soud přistoupil v projednávané věci ke zrušení napadeného rozsudku krajského soudu pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů.

III. B) Další vady řízení před krajským soudem

[26] Stěžovatel v kasační stížnosti vznesl rovněž námitky proti obsahu protokolu o jednání ze dne 18. 1. 2012, konkrétně, že na ústním jednání předložil krajskému soudu znění § 6 odst. 2 písm. d) zákona č. 3/1997 Sb., nicméně v protokolu o jednání bylo uvedeno, že předložil znění § 6 odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 3/1997 Sb. Tyto námitky proti obsahu protokolu uplatnil stěžovatel rovněž ve svém podání doručeném krajskému soudu dne 23. 1. 2012. Podle § 40 odst. 8 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř."), *předseda senátu opraví v protokolu chyby v psaní a jiné zřejmé nesprávnosti. Předseda senátu také rozhoduje o návrzích na doplnění protokolu a o námitkách proti jeho znění. O námitkách proti protokolaci tak má primárně rozhodnout předsedkyně senátu krajského soudu rozhodující v projednávané věci.*

[27] O námitce stěžovatele proti protokolaci jednání konaného dne 18. 1. 2012 měla předsedkyně senátu rozhodnout podle § 40 odst. 8 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Právě předsedkyně senátu mohla i bez návrhu zmíněnou zřejmou nesprávnost v protokolu o jednání opravit. Z obsahu spisového materiálu krajského soudu vyplývá, že námitka stěžovatele proti protokolu o ústním jednání je důvodná, neboť stěžovatel skutečně předložil krajskému soudu listinu obsahující znění § 6 odst. 2 písm. d) zákona č. 3/1997 Sb. (nikoliv vyhlášky č. 3/1997 Sb.). Zmíněnou zřejmou nesprávnost bude moci krajský soud opravit poté, co mu bude věc vrácena Nejvyšším správním soudem k dalšímu řízení. Uvedená nepřesnost krajského soudu při protokolaci ústního jednání ovšem nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť stěžovatel na svých právech v důsledku tohoto dílčího pochybení v průběhu řízení nijak zkrácen být nemohl; ostatně stěžovatel ani žádný zásah na svých právech v tomto směru netvrdí.

[28] Z úřední povinnosti dále Nejvyšší správní soud doplňuje, že se krajský soud v napadeném rozsudku opomněl vyjádřit k důkazu, který byl stěžovatelem předložen na ústním jednání dne 18. 1. 2012 a byl krajským soudem na tomto jednání proveden, a to k přípisu Brněnských komunikací a. s. k určení druhu komunikace ze dne 20. 11. 2010 (srov. protokol o jednání ze dne 18. 1. 2012, č. j. 57 A 125/2011-22). Pokud krajský soud touto listinou provedl důkaz při ústním jednání, měl takový důkaz v napadeném rozsudku zhodnotit v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a uvést, jakým způsobem lze předmětný důkaz vyhodnotit co do jeho vztahu ke skutečnostem v řízení prokazovaným [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94 ze dne 16. 2. 1995 (N 10/3 SbNU 51)].

[29] Krajský soud v rekapitulační části svého rozsudku neuvedl, že se ve věci vůbec konalo ústní jednání, na němž byla krajskému soudu předmětná listina předložena a byl jí proveden důkaz. Vzhledem k tomu, že však tentýž dokument byl současně obsažen ve spisovém materiálu správních orgánů, který soudu předložil žalovaný (č. l. 13 správního spisu Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností), a že obsah spisového materiálu není nutné v řízení před správními soudy dokazovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011

Sb. NSS), nebyl provedením tohoto důkazu v projednávané věci změněn ani doplňován skutkový stav. Skutečnost, že krajský soud zmíněný listinný důkaz ve svém rozhodnutí nijak nezhodnotil, tedy v tomto konkrétním případě nemohla způsobit tak závažnou procesní vadu řízení před krajským soudem, která by odůvodnila zrušení napadeného rozsudku. Provádí-li však krajský soud v řízení dokazování při jednání, měly by být v souladu se zásadami spravedlivého procesu provedené důkazy v rozhodnutí vždy řádně zhodnoceny. Ústavní soud konstantně judikuje, že *„je zcela věcí obecného soudu, jak důkazy sám vyhodnotí, nicméně jejich hodnocením, co do jejich vztahu ke skutečnosti v řízení prokazované (a tedy jedné ze subsumpčních podmínek), se v souladu se svými procesními povinnostmi zabývat musí“* [srov. nález sp. zn. IV. ÚS 283/2000 ze dne 16. 6. 2003 (N 90/30 SbNU 363)].

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a tak podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu. Přezkoumá tedy opětovně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a podrobně se vyjádří k argumentaci žalobce, zejména z hledisek uvedených v bodě [22] shora. V odůvodnění svého rozhodnutí se krajský soud dále vypořádá s námitkou týkající se aplikovatelného znění § 22 zákona o přestupcích vznesenou stěžovatelem na ústním jednání dne 18. 1. 2012 a vyjádří se k důkazům, které byly v projednávané věci provedeny, případně k návrhům důkazních prostředků, jejichž provedení se účastníci řízení domáhali.

[31] V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu